

Sygn. akt III AUa 248/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. w Lublinie

sprawy A. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 23 stycznia 2018 r. sygn. akt VIII U 2443/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 248/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. decyzją z dnia 26 lutego 2016 roku na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) odmówił wnioskodawcy A. J. doliczenia do emerytury okresów zatrudnienia na podstawie zeznań świadków.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł A. J., domagając się jej zmiany i doliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w latach 1971-1973 w Hucie (...) w S. oraz nauki w (...) w P. w latach 1965-1968, kiedy odbywał również praktyki w Zakładzie (...) w P.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał ZUS do doliczenia do stażu pracy A. J. okresu zatrudnienia od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku oraz oddalił odwołanie w pozostałej części. Sąd Okręgowy ustalił, że A. J., urodzony w dniu (...), jest uprawniony do emerytury od 1 listopada 2015 roku.

We wnioskach z dnia 11 i 19 lutego 2016 roku zwrócił się o zaliczenie do stażu pracy okresu zatrudnienia w latach 1971-1973 w Hucie (...) w S. oraz okresu zatrudnienia w charakterze ucznia w (...) Szkole Zawodowej w P. przy Zakładzie (...).

Sąd ustalił, że w okresie od 1 września 1965 roku do 20 czerwca 1968 roku wnioskodawca był uczniem Szkoły Zawodowej dla Pracujących (przyzakładowej) (...) Zakładów (...) w P.. W trakcie nauki odbywał praktyki w w/w Zakładzie. Umowa o praktyki była zawierana przez Szkołę. W okresie od (...)do (...)odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Od dnia 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku był zatrudniony w Hucie (...) w S. na stanowisku młodszego bańkarza na podstawie umowy o pracę. Obowiązki wykonywał w zespole, zajmującym się formowaniem szkła, który składał się z czterech pracowników: mistrza, pomocnika, starszego i młodszego bańkarza. Wnioskodawca wytwarzał małe, szklane bańki tzw. knedle. Nabierał masę szklaną, następnie za pomocą szklanej rurki tzw. piszczeli wytwarzał szklaną bańkę. Sformowana przez wnioskodawcę bańka była przekazywana starszemu bańkarzowi i pomocnikowi mistrza, którzy kolejno przeformowywali ją, zwiększając jej objętość. W końcowym etapie mistrz odbierał szklaną bańkę w drewnianej formie od pomocnika i dmuchając oraz obracając, ostatecznie ją formował. Wnioskodawca pracował w skróconym do 6 godzin dziennie czasie pracy, przez 6 dni w tygodniu. Jego bezpośrednim przełożonym był mistrz. Wynagrodzenie było wypłacane do 10 dnia każdego miesiąca. Nie przebywał na urloпах bezpłatnych.

Od dnia (...)do (...)pełnił służbę jako milicjant w Komendzie Miejskiej Policji w J..

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach emerytalnych wnioskodawcy, które Sąd obdarzył wiarą w całości oraz zeznania świadków, którzy byli zatrudnieni w Hucie (...) w S. w spornym okresie jako pomocnik mistrza, mistrz i hutnik szkła.

Za wiarygodne Sąd uznał też zeznania wnioskodawcy, iż od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku pracował w Hucie (...) w S. na stanowisku bańkarza na podstawie umowy o pracę. Powyższe zeznania są spójne i logiczne oraz korelują z zeznaniami świadków,

Sąd nie podzielił zeznań wnioskodawcy, iż pracował Hucie (...) od 1 listopada 1970 roku - z zeznań świadków R. M. i R. P., wynika, że wnioskodawca pracował w w/w Zakładzie w latach 1971-1973.

Sąd nie obdarzył przymiotem wiarygodności zeznań wnioskodawcy, iż w okresie nauki w (...) Szkole Zawodowej pracował równocześnie jako tokarz-ślusarz w (...) Zakładów (...) w P. jako młodociany pracownik na pełny etat w wymiarze 6 godzin dziennie. Skarżący nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie powyższych stwierdzeń, pomimo ciężącego na nim, a wynikającego z art. 6 k.c. obowiązku.

Zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 5 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017, poz. 1383) przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się, z zastrzeżeniem ust. 2-5, następujące okresy:

- 1) składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Z ustaleń Sądu opartych na zeznaniach świadków wynika jednoznacznie, że A. J. od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku pracował w Hucie (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy i nie przebywał na urloпах bezpłatnych.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego A. J. okresu od 1 września 1965 roku do 20 czerwca 1968 roku, w którym wnioskodawca był uczniem Szkoły Zawodowej dla Pracujących Przyzakładowej (...) Zakładów (...) w P..

Okres nauki w zasadniczej szkole zawodowej mógłby podlegać zaliczeniu do okresu składkowego jedynie wówczas, gdyby wnioskodawca był w tym okresie osobiście zatrudniony przez zakład pracy. Okoliczność tą podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 19 maja 2016 r. II UK 269/15 stwierdzając, że do stażu emerytalnego zalicza się okres zatrudnienia młodocianego, a nie okres nauki w(...)szkole zawodowej. W uzasadnieniu zaznaczono, że w zasadniczej szkole zawodowej uczeń zdobywał wykształcenie na poziomie szkoły zawodowej i uczył się zawodu, co łączyło się z praktyką zawodową przewidzianą w programie nauczania. Naturalnym było, że uczeń odbywał praktykę, w ramach której wykonywał określone czynności, jednak nie była to praca w ramach pracowniczego zatrudnienia. Instruktor nauki zawodu czyli praktycznej nauki zawodu nie reprezentował pracodawcy jako kierownik zakładu pracy i nie realizował jego zadań produkcyjnych tylko program praktycznej nauki zawodu uczniów (...) szkoły zawodowej.

Od takiej nauki w szkole należy odróżnić zatrudnienie młodocianego na podstawie ustawy z 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226). Wówczas relacje były odwrócone. Zadaniem młodocianego było przede wszystkim wykonywanie określonej pracy (zatrudnienia). Mógł być doksztalcany, ale nie wtedy gdy uzyskał już kwalifikacje w szkole zawodowej (art. 12 ustawy z 2 lipca 1958 r.), a więc wynikający z zatrudnienia młodocianego obowiązek nie polegał na zdobyciu wykształcenia na poziomie (...) szkoły zawodowej. Inna jest zatem sytuacja młodocianego ucznia, który zawarł umowę o praktyczną naukę zawodu i pracował jako pracownik i inna jest sytuacja ucznia, który uczył się w (...)pryzakładowej szkole zawodowej i odbywał tylko praktyki w zakładzie pracy.

Przesłanką zaliczenia do okresu składkowego, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy emerytalnej zatrudnienia młodocianego przed 1 stycznia 1975 roku, jest spełnienie warunków określonych ustawą z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu (...), która to ustawa wymagała zawarcia przez zakład pracy indywidualnej umowy o praktyczną naukę zawodu z młodocianym (art. 9 ust. 1 powołanej ustawy).

Do takiego okresu nie może być uwzględniony okres zajęć praktycznych lub praktyk zawodowych w ramach nauki w (...) szkole zawodowej lub technikum, na podstawie umowy zawartej pomiędzy szkołą a uczniem. Tylko podpisanie przez młodocianego w czasie nauki w szkole umowy o naukę zawodu z zakładem, uprawnia do zaliczenia takiego okresu do okresu składkowego. Wnioskodawca nie przedstawił takiej umowy, ani innego dowodu na to, że w okresie nauki w (...) Szkole Zawodowej pozostawał w zatrudnieniu. Nie wynika to w szczególności z przedłożonego świadectwa ukończenia tej szkoły, które potwierdza tylko fakt odbywania nauki. Nie jest dowodem na pozostawanie w tym okresie w zatrudnieniu. Wyklucza to możliwość zaliczenia tego okresu do ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Dlatego Sąd uznał, że okres nauki w (...) w P. nie podlega zaliczeniu do stażu pracy wnioskodawcy i w tej części odwołanie oddalił.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w punkcie I. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art.6 ust.2 pkt 1 lit.a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że wnioskodawca udowodnił okres zatrudnienia w Hucie (...) w S. od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku;
2. naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art.233 § 1 kpc zasady swobodnej oceny dowodów;
3. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału odwoławczego przez uznanie, że wnioskodawcy winien być zaliczony do stażu pracy okres zatrudnienia w Hucie (...) w S. od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1973 roku.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew jej zarzutom Sąd Apelacyjny nie stwierdza ani naruszenia prawa materialnego, ani sprzeczności w ustaleniach faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe i ocenił zebrane dowody, obdarzając je wiarą, przy czym nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 KPC. Ocena tych dowodów nie budzi wątpliwości. Zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania wskazują jednoznacznie, że wnioskodawca był zatrudniony w spornym okresie na podstawie umowy o pracę na stanowisku bańkarza i prace tę wykonywał zgodnie z postanowieniami umowy. Świadkowie ci dokładnie wyjaśnili przebieg produkcji szkła w hucie i wskazali stanowisko pracy, na jakim wnioskodawca pracował. Wbrew zarzutom apelacji zeznania świadków są szczegółowe w opisie czynności wykonywanych przy produkcji szkła i roli wnioskodawcy w tym procesie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy i interpretację przepisów nie znajdującą potwierdzenia w utrwalonym orzecznictwie sądów, w tym orzecznictwie Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł, jak w sentencji.